

Az orvos csöndesen kézenfogta s átvitte a beteget egy szomszéd szobába . . .

Azóta már az élőhalottak között van. Talán ma egy hete vitték el. De én a délután óta, hogy azt a szegény meggyilkolt leányt láttam, nem aludtam. Egy merev, kifejezés nélkül való koponyát látok éjjel-nappal s azon örökké változtatják az arcot. Nevetőt, sírót, merengőt, várót, tudót mutat a koponya. Aztán hirtelen egy fehér nyak nő hozzá, a fejre hollófekete haj kerül s tövében sötét vér csörgedezik . . .

Ne faggassanak tovább. Azt kell hinnem, hogy én is megőrülök. Úgy fáj itt valami a mellem táján.

Talán a szívem fáj két elveszett életért . . .

Fráter Elemér.

IHLET: ASSZONY.

*Zord ködökön keresztül, szennyes, bús zsvajban
szállt felém tündérlelked s egy pillanat alatt
mosolyod szent varázsa villámlott végig rajtam,
s lelkem minden kútjából a Tenger fölfakadt.*

*E mosoly hirdette Leonardo da Vinci
rügybontó, dús tavaszát sok-sok év előtt,
de most az én életem tükreibe hinti
győzelmes szépségét, áttörve az Időt.*

*Most én sóhajtok Hozzád, tűnő percbe veszve
és égve gondolok rejtelet szírom-nevedre:
színek, illat, zene örök asszony-csudája!*

*S kísérni fogsz, ha majd gyászos árnyakba hullok
s ha majd vert eb leszek, ki megalázva kullog:
tüzes, nagy képeket festesz az Éjszakára.*

Marconnay Tibor.